

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 31 ΜΑΪΟΥ—6 ΙΟΥΝΙΟΥ 2020

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693

Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151

Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215

Ιστοσελίδα:
stvasiliosbrunswick.com.

Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
04.00—06.00 μ.μ.,
Ο πατήρ Αθανάσιος και ο
πατήρ Έφραίμ βρίσκονται
στο ναό για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.

ΚΥΡΙΑΚΗ
31 ΜΑΪΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ 318 ΠΑΤΕΡΩΝ , 'Ιωαν. 17, 1-13
8.00πμ—Όρθρος και Θ. Λειτουργία

ΣΑΒΒΑΤΟ
6 ΙΟΥΝΙΟΥ

8.00πμ—Όρθρος και Θ. Λειτουργία

Ψυχοσάββατον

ΚΥΡΙΑΚΗ
7 ΙΟΥΝΙΟΥ

Ευαγγελικά Ανagnώσματα—
Επιστολή— Πράξ. 2, 1-11
Ευαγγέλιο— 'Ιωαν. 7, 37-52—8,12

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ;

Στο ερώτημα αυτό άπαντα ο Χρυσορρήμων Άγιος Ιωάννης και αναφέρεται βέβαια στον σωματικόν θάνατον και όχι τον πνευματικόν. Γράφει λοιπόν ο θεοφώτιστος Άγιος σε κάποια Ομιλία του (Ετι παράκλησις προς τόν λαόν... Ομιλία Ε) τα εξής:

«Τι είναι λοιπόν ο θάνατος; Όπως ακριβώς είναι το να ξεντυθούμε κάποιο ρούχο. Διότι, όπως ένα ρούχο, περιβάλλει την ψυχή το σώμα, και αυτό γίνεται για ένα μικρό διάστημα, αφού με την τελευταία μας το αποθέτουμε στην γη και το ξαναπαίρνουμε πάλι λαμπρότερον.»

Το Ψυχοσάββατο της Πεντηκοστής

Μία ακόμη ευκαιρία μάς προσφέρει η αγία μας Εκκλησία, να θυμηθούμε και να τιμήσουμε τους νεκρούς μας, τόσο τα πρόσωπα που υπήρξαν προσφιλή για μας κατά τη διάρκεια του βίου τους, όσο και το σύνολο των μελών της που κοινωνούμε μαζί τους μέσα από την αγάπη του Θεού και τη χάρη των μυστηρίων, υπερβαίνοντας το φθαρτό χρόνο του αιώνας τούτου. Με τη μέριμνα αυτή επιβεβαιώνεται, με άλλα λόγια, η ενότητα της θριαμβεύουσας και της στρατευόμενης Εκκλησίας, η κοινή πορεία προς τη Βασιλεία του Θεού, η αλληλεγγύη του Σώματος του Χριστού που υπερβαίνει τόπους, καιρούς, ακόμη και τη βιολογική διάσταση της ανθρωπίνης ύπαρξης. Βέβαια, είναι αλήθεια ότι μέσα στη ζωή της Εκκλησίας έχουμε τη δυνατότητα να τιμάμε τους κεκοιμημένους αδελφούς και πατέρες μας μέσα από πολλές ευκαιρίες. Πέραν αυτών, ωστόσο, δύο Σάββατα του έτους, αυτό της Απόκριω και το σημερινό της Πεντηκοστής, αφιερώνονται ειδικά στη μακάρια ανάπαυση των αποδημησάντων αδελφών μας. Την παραμονή, λοιπόν, της μεγάλης γιορτής της φανέρωσης της Εκκλησίας μέσα στον κόσμο, της Πεντηκοστής, δεν λησμονούμε τους προαπελθόντας αδελφούς μας και διατρανώνουμε την Οικουμενικότητα και την Καθολικότητα της Μίας και Αδιαίρετης Κοινωνίας του εκκλησιαστικού σώματος. Οι προσευχές των ζωντανών ενώνονται εν Χριστώ με αυτές των κεκοιμημένων στην ευχαριστιακή κοινωνία και δίνουν την ευκαιρία στον Φιλεύσπλαχνο Πατέρα να προσφέρει τη συγχώρεση, όπως διδάσκει η εκκλησιαστική μας Παράδοση.

Στό ιερό Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀναγινώσκεται ἓνα τμήμα τῆς «ἀρχιερατικῆς προσευχῆς» τοῦ Κυρίου μας, τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸς τὸν οὐράνιο Πατέρα του κατὰ τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης μετὰ τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο. Τότε λοιπὸν ὁ Κύριος, ἐνῶ ἔβλεπε τοὺς μαθητὲς του, κάποια στιγμή ὑψώνει τὰ μάτια του στοὺς οὐρανοὺς. Ὑψώνει τὰ μάτια του πρὸς τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ Πατρός, γιὰ νὰ προσευχηθεῖ. Καί μέ τὴν στροφή πρὸς τὸν οὐρανὸ μᾶς δίνει τὸ ὑπόδειγμα τῆς δικῆς μας στάσης κατὰ τὴν προσευχὴς μας. Μᾶς διδάσκει νὰ ὑψώνουμε κι ἐμεῖς τὸ βλέμμα μας πρὸς τὸν οὐρανόν, γιὰ νὰ ἀφοσιωνόμαστε ὁλοκληρωτικὰ στὸν Θεόν. Νὰ ἀτενίζουμε πρὸς τὰ ἄνω ὄχι μόνο μέ τὰ σωματικά μας μάτια ἀλλὰ κυρίως μέ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας.

Ἡ ὑψωση τῶν ματιῶν μας στὸν οὐρανὸ ἀποτελεῖ γιὰ ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους τὴ φυσικὴ προσπάθεια νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὴ γῆ, ὅπου εἴμαστε ἐγκλωβισμένοι σὲ διάφορες μέριμνες καὶ πάθη. Νὰ μείνουμε ἀπερίσπαστοι ἀπὸ κάθε γήινο καὶ πρόσκαιρο τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς μας καὶ νὰ ἀφοσιωνόμαστε στὸ Θεόν. Ὡς ἄνθρωποι εἴμαστε τὰ μόνα ἐπίγεια ὄντα πού ὁ Θεὸς μᾶς ἔπλασε ἔτσι ὥστε νὰ μπορούμε νὰ ὑψώνουμε τὰ μάτια μας πρὸς τὸν οὐρανόν. Αὐτὸ ἄλλωστε δηλώνει καὶ ἡ λέξη «ἄνθρωποι», που σημαίνει «ἄνω θρώσκομεν», μπορούμε νὰ κοιτάζουμε ψηλά. Κι αὐτὴ ἡ φυσικὴ μας διάπλαση ὡς πρὸς τὴ θέση τῶν ματιῶν μας μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ἐξάρτησή μας, τὸν προορισμό μας, τὸ χρέος μας.

Στὸν οὐρανὸ νὰ στρέφεται ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ μας, ἐκεῖ νὰ κατευθύνουμε τοὺς πόθους μας, ἀπὸ ἐκεῖ νὰ περιμένουμε τὴν ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ.

Μέσα στὴν προσευχὴ του ὁ Κύριος, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους λόγους του ἀναφέρεται στὸ μεγάλο μυστήριό τῆς αἰώνιας ζωῆς. Μᾶς ἀποκαλύπτει τί πραγματικὰ εἶναι ἡ αἰώνια ζωή. Δέν εἶναι ἀπλῶς μία ζωὴ χωρὶς τέλος ἀλλὰ κάτι ἀσυγκρίτως ἀνώτερο. Αἰώνια ζωὴ, λέει ὁ Κύριος, εἶναι τὸ νὰ γνωρίζουμε οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀληθινὸ Θεόν. Ὅχι βέβαια μέ μία θεωρητικὴ γνώση, ἀλλὰ μέ μιὰ ζωντανή καὶ συνειδητὴ ἐπικοινωνία μαζί του, μέ προσωπικὴ γνωριμία καὶ σχέση μέ τὸν Δημιουργὸ καὶ Πατέρα μας.

Καὶ γιὰ αὐτὴ ἡ προσωπικὴ σχέση μέ τὸν Θεόν εἶναι ἡ αἰώνια ζωή; Διότι ὅσο περισσότερο ποθοῦμε καθημερινὰ καὶ ἀναζητοῦμε νὰ συναντοῦμε τὸν Θεόν, τόσο περισσότερο τὸν γνωρίζουμε, τόσο περισσότερο τὸν ἀγαποῦμε. Καὶ ὅσο περισσότερο τὸν ἀγαποῦμε, τόσο περισσότερο ὁ Θεὸς ἔρχεται στὴν ψυχὴ μας καὶ μᾶς ἀποκαλύπτεται κι ἐμεῖς ἀνακαλύπτουμε τὴν θεῖαν τοῦ ὠραιότητες καὶ τὴν ἁπλότητα τῆς ἀγάπης του σὲ μᾶς. Ἐτσι ὁ Χριστὸς ζεῖ στὴν καρδιά μας ὡς μόνιμος ἐνοικος, γεμίζει τὴ ζωὴ μας μέ αἰώνια ζωή. Ζοῦμε λοιπὸν ἀπὸ ἐδῶ τὴν αἰώνια ζωή, ὅταν ζοῦμε τὸν Θεόν. Ἀλλὰ καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ ἡ οὐσιαστικὴ ἀπόλαυση τοῦ Παραδείσου θὰ εἶναι ἡ μέθεξι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἡ θέα τοῦ προσώπου του, ἡ μετοχὴ μας στὸ φῶς του.

Βέβαια τὸ νὰ ζοῦμε ἀπ' αὐτὴν τὴν ζωὴ τὴν αἰώνια ζωὴ δέν εἶναι ὑπόθεση μόνο τῆς δικῆς μας ἐπιθυμίας καὶ ἄσκησης ἀλλὰ κυρίως τῆς χάριτος καὶ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς φωτίζει νὰ γνωρίζουμε τὸν Θεόν καὶ νὰ ἀπολαμβάνουμε τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν κοινωνία μαζί του. Κατέρχεται μυστικὰ στὴν ψυχὴ μας κατὰ τὴν ἱερὴν ὥρην τῆς προσευχῆς, τῆς μελέτης τοῦ θείου λόγου, τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ Μυστηρίων καὶ μᾶς μεταδίδει τὴν χάριν του, μᾶς μεταγγίζει πληρότητα, αἰωνιότητα. Ἀρκεῖ ἐμεῖς νὰ τὴν ποθοῦμε, νὰ τὴν λαχταροῦμε, νὰ τὴν περιμένουμε.

Ὁ Κύριος προσεύχεται στὴν Ἀρχιερατικὴ του προσευχὴ γιὰ τοὺς Ἀποστόλους του ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς. Γνωρίζει τοὺς κινδύνους στοὺς ὁποίους θὰ εἶναι ἐκτεθειμένοι, τὴν ἀμέτρητη ἀντιξοότητα πού θὰ ἀντιμετωπίσουν ἀλλὰ καὶ τὸ μῖσος τοῦ κόσμου καὶ τοῦ διαβόλου. Ὅμως δέν ζητᾷ ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα του νὰ ἀπομακρύνει τοὺς μαθητὲς του τοπικὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ τοὺς δώσει τὴ δύναμιν νὰ νικήσουν τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας. Δέν εὐχεται νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν πολεμικὴν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν πλάνην, νὰ μείνουν σταθεροὶ στὸ ἱερό ἔργον τους. Γι' αὐτὸ καὶ παρακαλεῖ τὸν οὐράνιο Πατέρα του νὰ τοὺς δώσει δύο ἀκατανίκητα ὄπλα, τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως στὸν Θεόν καὶ τὴν ἐνότητα τῆς ἀγάπης μεταξύ τους. Ἐτσι θὰ εἶναι ἀήττητοι καὶ κανένας δέν θὰ μπορέσει νὰ τοὺς νικήσει.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πολέμησαν οἱ δαιμονοκίνητοι αἵρετικοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Ἀρείου, προκειμένου νὰ διαλύσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν μας. Ἀπέναντι σ' αὐτοὺς στάθηκαν ἀτρόμητοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τοὺς ὁποίους ἐορτάζουμε σήμερον. Καὶ κατενίκησαν τοὺς αἵρετικούς μέ τὰ δύο αὐτὰ ὄπλα, τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τὴν ἐνότητα τῆς ἀγάπης. Αὐτὴν τὴν ἐνότητα νὰ ἔχουμε κι ἐμεῖς. Εἶναι ἡ ἀκατανίκητη δύναμή μας.